సుందర హార్మ్యం

*** వైదేహి ***

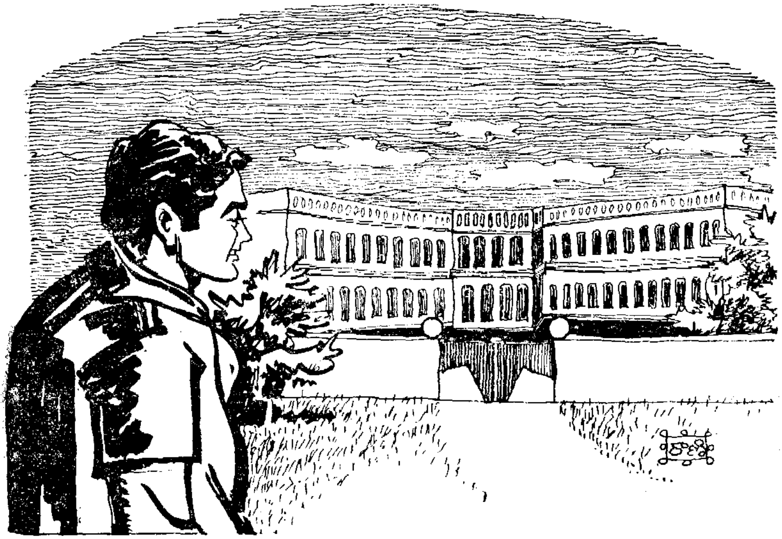

కొన్ని సంవత్సరాల శ్రమ ఫలితంగా, ఎమ్.బి బి.ఎస్. డాక్టరుగా, రోడ్డుమీద బస్సుదిగి ఎదురుగా కనిపిస్తున్న భవనం కేసి చూచాను. వంద ఎకరాల విస్తీర్ణంలో అధునాతన పద్ధతులతో, అందమైన అంతస్తులతో అలరారుతూంది ఆ భవనం. అది ఒక పట్టణంలోని ప్రభుత్వ హాస్పిటల్. అది హాస్పిటలా, మరేదైనా ఎస్టేటా అని కాసేపు ఆశ్చర్యాంబుధిలో నిలిచిపోయాను. దాదాపు అరకోటి రూపాయల వ్యయంతో నిర్మితమైన ఆ హాస్పిటల్ భవనం ఆ వూరికెంతో గర్వ కారణం. అది ఆ వూరి పౌరులు చేసుకున్న పుణ్యమని మనసులోనే అభినందించాను. భవనంకేసి పరికించి చూస్తూ రోడ్డుకు రెండు ఫర్లాంగుల దూరంలో కనిపిస్తున్న దాని సింహద్వారంకేసి నడిచాను. అంబులెన్సులు, కారులు, రిక్షాలు, వగైరా వాహనాలు ఆ ఆవరణంలో వున్నాయి. అప్పుడు సమయం ఉదయం తొమ్మిది గంటలు. ఊరికి, ఉద్యోగానికి కొత్త. పరిస్థితు లెలావుంటాయో నన్న సంశయాత్మకమైన మనస్సుతో అడుగు లేస్తున్నాను.

ఆ భవనంలోకి అడుగుపెట్టాను. మూడువైపులా ఎటు చూచినా ఫర్లాంగు

దూరం పొడవున వరండా, దాని కిరు వైపులా గదులు, ఒక్కొక్క గదిముందు ఆ గదిలో వున్న ఆఫీసరు పేరు సూచి స్తున్న బోర్డు గోడకు కొట్టబడివున్నాయి. ఇంత పెద్ద భవనంలోని ఉద్యోగులకంతా ఉన్నతాధికారిని నేను. అంటే హాస్పిటల్ సూపరిన్ టెన్ డెంటును. ఈ భావంతో నా హృదయం ఒకసారి పులకించింది. అంతలోనే అంతులేని భయం ఆవ హించింది. ఇంతమంది వ్యక్తులను, వారి అభిప్రాయాలను సమన్వయపర్చగల్గడం సామాన్యమా? నాలుగువైపులా పరికించి చూస్తూ ముందుకు నడిచాను.

వరండాలో ఒకప్రక్క ఒక విగ్రహం కనిపిస్తూంది. అక్కడ నిల్చునివున్న ఒక జవాన్ను పిలిచి "ఇది ఎవరి విగ్రహమని" అడిగాను.

"ఇది ఈ బిల్డింగ్ నిర్మాణానికి ఐదు లక్షలు దానమిచ్చిన మహానుభావునిది సార్. ఆయనే దీని కంట్రాక్టర్ గూడా" ఆ జవాను బదులిచ్చాడు.

"అలాగా. సరే. సూపరింటెండెంటు గారి గది చూపించు" అతన్ని అడిగాను నేను, విగ్రహం గురించి ఆలోచిస్తూ.

"అటువైపు వెళ్ళి అడగండి చెబు తారు. నాకు వేరే పనివుంది" అంటూ అతను మరోవైపుకు వెళ్ళిపోయాడు,

అతని నిర్లక్ష్యతకు నాకు కోప మొచ్చింది. అయినా తమాయించుకొని మరి రెండడుగులు వేశాను.

"బాబూ! కళ్ళడాక్టర్ వుండేదెక్కడ?" ఒక ముసలావిడ, తన కెదురుపడిన ఒక పాతిక సంవత్సరాల యువకుని అడుగు తూంది.

"ఏమో పోవమ్మా! ఏమీ తెలియని వాళ్ళంతా వచ్చి మమ్మల్ని విసిగిస్తూం టారు" అంటూ అతను వెళ్ళిపోతున్నాడు

"కాస్త చెప్పు నాయనా!" ఆ ముస లావిడ బ్రతిమలాడుకుంటూంది.

"ఇంకా ఎక్కువ మాట్లాడితే బయటికి నెట్టుతా జాగ్రత్త!" అని హెచ్చరిస్తున్నా డతను.

"ఒబ్బాయ్. ఇలా రా!" అన్నాను జోక్యం కల్గించుకుంటూ.

అతను ఆగి నాకేసి నిశితంగా చూచి "ఏం?" అన్నట్లు తలాడించాడు.

నేరో కట్ ప్యాంట్ వేసుకొని, ఫుల్ షర్ట్ సగానికి మడిచి, కొంచెం వెంట్రుకలు ముందుకు పడేలా క్రాపు దువ్వుకొని వున్నాడు. చేతిలో సిగరెట్ వెలుగు తూంది.

"నీ విక్కడ ఏం పని చేస్తున్నావు?" అడిగాను నేను.

"కాంపౌండర్ని" ధీమాగా చెప్పాడు ఆ యువకుడు, అదేదో కలెక్టర్ ఉద్యోగం లాగా.

"నీ పేరేమిటి?" మళ్ళీ ప్రశ్నించాను.

"నీకెందుకు?' అతను తిరిగి ప్రశ్నిం చాడు.

"అడుగుతున్నాను చెప్పు." ఈసారి

నా అధికారాన్ని గుర్తు తెచ్చుకుంటూ గట్టిగా అడిగాను.

"నువ్వెవ్వరివి? మహా దభాయిస్తున్నావు?" అతను అమర్యాదగా ఎదురు జవాబు చెప్పుతూ వెళ్ళి పోయాడు.

వెళ్ళుతున్న అతన్ని కాస్తంత గమనించి, ముందుకు నడిచాను. నా దృష్టి గదులముందు బోర్డుల మీద వుంది. ఎన్. జి వో క్లినిక్, ఐ సర్జన్, ఇలా వున్నాయి బోర్డులు. ఐ సర్జన్ బోర్డు చూడగనే ముసలమ్మ గుర్తొచ్చింది. వెను తిరిగాను. ఆమె ఇంకా కనిపిస్తున్న వారి నల్లా అడుగుతూనే వుంది. డాక్టర్లు, నర్సులు, కాంపౌండర్లు హడావుడిగా అటూ ఇటు తిరుగుతున్నారే గానీ, ఒక్కరూ ఆ ముసలమ్మకు జవాబు చెప్పడం లేదు. టిప్‌టాప్‌గా నర్సులు పరుగెడు తున్నారు.

నేను మళ్ళీ వెనక్కు నడిచి ఆ ముసలమ్మను తీసుకొచ్చి ఐ సర్జన్ ముందు వున్న క్యూలో నిల బెట్టాను.

ఆ వరండాలో అక్కడక్కడ బెంచీల మీద రోగులు, వారికి సహాయంగా వచ్చిన వారు కూర్చుని వున్నారు. చిన్న పిల్లల ఏడ్పులు, రోగుల బాధల తాలూకు మూల్గులు, అరణ్య రోదనంలా వినిపిస్తున్నాయి. డాక్టర్లు తమ విధి అన్నట్లు ఏదో చేస్తున్నారు. త్వర త్వరగా తమ పని ముగించుక వెళ్ళాలన్న తాపత్రయం వాళ్ళలో కనిపిస్తూంది. అందువల్లనే రోగుల బాధలను పూర్తిగా వినకుండనే ఏదో చీటి వ్రాసిచ్చి కాంపౌండర్ల వద్దకే నెట్టేస్తున్నారు డాక్టర్లు. నేను ఒక గదివద్ద నిల్చుని ఇవన్నీ గమనించ సాగాను. ఏవేవో మందు మాత్రలు, ఇన్‌జెక్షన్ ఒక రకమైనవి అందరికీ ఇస్తున్నారు. కాంపౌండర్లు. అందరు రోగులకు ఒకే రకమైన రోగమా? ఆశ్చర్య పడ్డాను.

వూర్కోలేక కాంపౌండరు వద్ద కెళ్ళాను.

"మి రిస్తున్నమందులు కామన్ గా వున్నాయి. కారణం?" అడిగాను.

"మా కర్మ. మమ్మల్నేం చెయ్యమంటారు. సరఫరా అయిన సరుకంతా తిరిగి బజారు చేరింది. అయినా మా కెందుకు లెండి? మీకేం కావాలో చెప్పండి" కాంపౌండరు అడిగాడు విసుగ్గా.

"ఏమీ అక్కఅలేదు" అంటూ అక్కడినుండి వచ్చేశాను.

కొంతసేపు వెతకంగా సూపరింటెండెంటు రూమ్ కనిపించింది.

స్ప్రింగ్ డోర్ తెరుచుకొని లోనికి ప్రవేశించాను. ఎదురుగా ఒక వ్యక్తి కుర్చీలో కూర్చుని వ్రాసుకుంటున్నాడు.

"గుడ్‌మార్నింగ్" అన్నాను.

"వెరీగుడ్ మార్నింగ్" అంటూ తలెత్తి చూచాడాయన.

"అయామ్ కిరణ్ కుమార్ ఫ్రమ్ వైజాగ్" అని పరిచయం చేసుకున్నాను.

"ఓహో! యు. ఆర్, అపాయింటెడ్

హియర్, ఇన్ మై ప్లేస్. రండి రండి, కూర్చోండి'' అంటూ లేచి కరచాలనం చేశాడాయన.

కొద్దిసేపు ఇద్దరం హాస్పిటల్ విషయాలు చర్చించుకున్నాము. నాకు వుండిన సందేహాలు కొన్నీ, తెలియని విషయాలు కొన్నీ ఆయన్నడిగి తెల్సుకున్నాను.

తర్వాత నన్ను ప్రతిగది వద్దకూ తీసుకెళ్ళి గదులను అందులోని స్టాఫ్‌ను పరిచయం చేసాడు. తరువాత ఆయన వద్ద చార్జితీసుకొని రిలీవ్ చేశాను. ఆ సాయంత్రం టీపార్టీ ఫోటో వుండినవి.

మరురోజు పదిగంటలకు ఆఫీసు (హాస్పిటల్)కు వచ్చాను. ఒక్కొక్కర్ నా గదికి వచ్చి నమస్కారాలు చేసి పైళ్ళలో సంతకాలు పెట్టించుకొని పోతున్నారు.

సాయంత్రం అయిదు గంటలు కొట్టింది. ఇక ఇంటి కెళ్ళదా మనుకొని లేచాను.

స్ప్రింగ్ డోర్స్ తెరుచుకొని వచ్చి నిలబడ్డాడు. నిన్నటి కాంపౌండరు. నేనతని కేసిచూడగానే, మౌనంగా నమస్కరించాడు. అతన్ని కొన్ని నిమిషాలు పరికించి చూచాను. అతను నేరస్థుడులా తలవంచు కున్నాడు.

''నీ పేరేమి ?'' అడిగాను నేను.

'తిరుపాలు సార్ !'' వినయంగా చెప్పాడు అతను. నిన్న అడిగిన అదే ప్రశ్నకు అతనిచ్చిన జవాబు తీరు వేరు, ఈ రోజు జవాబు తీరువేరు. ఈ రోజుల్లో మనుష్యుల హోదాకే విలువగాని వ్యక్తిత్వాలకు కాదు.

''నీ సర్వీసెంత ?'' మళ్ళీ ప్రశ్నించాను.

''ఆరు నెలలు టెంపరరీగా వున్నాను సార్ !'' అతను తగ్గుస్థాయి గొంతుతో జవాబిచ్చాడు.

''అంతమాత్రానికే ఇంత మిడిసిపాటెందుకు? ఉద్యోగాన్ని విద్యుక్తధర్మంగా భావించాలి. అదేదో పెద్ద ఘనతగా అనుకొని, అహంభావంతో ప్రవర్తిస్తే ఎలా ? వెళ్ళు. ఇకముందు హాస్పిటల్‌కు వచ్చేవాళ్ళలో మంచిగా ప్రవర్తించు'' అంటూ రూమ్‌నుండి బయటికి వచ్చాను. అతను నా వెనుకగా నడిచాడు.

హాస్పిటల్ వాతావరణం ఆకళింపు చేసుకోను నాకు కొన్నిరోజులు పట్టింది. నా మనస్తత్వానికి అక్కడి పరిస్థితులకు పూర్తిగా విరుద్ధం. రెండూ ఉత్తర దక్షిణ ధృవాలకుమల్లే వున్నాయి. ఈ పరిస్థితులను నేను సమర్థించగలనా అనిపించింది.

హాస్పిటల్‌కు సంబంధించిన ప్రతి పనిలోనూ అవకతవకలు కనిపిస్తున్నాయి. రూపాయి ఎత్తు పనిలో సైతం కమీషన్. అంతేకాదు, హాస్పిటల్‌కు సరఫరా కాబడే ఖరీదైన మందులన్నీ తిరిగి మందుల షాపులకు చేరుకుంటున్నాయి. తత్ఫలితంగా రోగులకు నీళ్ళమందులు, అనా

రోగ్యానికి కాస్తంత ఎఱువు లభిస్తున్నాయి.

ప్రజలకు ఉచిత చికిత్సకు నియమింపబడిన ఆ సంస్థ డబ్బు ప్రజలందరిదీ గానీ, దాన్ని అనుభవించగల్గే అవకాశం, అర్హత ఏ కొద్దిమందికో మాత్రమే వుంటున్నది.

ఒకరోజు ఆఫీసులో కూర్చుని కాగితాలు చూస్తున్నాను. నా రూమ్ బయట వుండే జవాను ఒక విజిటింగ్ కార్డు తెచ్చాడు. అతనెవరో మెడికల్ రెప్రెజెంటేటివ్. లోనికి రావడానికి అనుమతిచ్చాను.

అతను లోనికి వచ్చాడు. నాకు ఎదురుగా వున్న కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

'నేను కొన్ని సంవత్సరాలుగా మీ హాస్పిటల్‌కు మందులు సరఫరా చేస్తున్నాను. ఈ సంవత్సరం మీరు కొత్తవారు. మీకు పరిచయం చేసుకోవాలని వచ్చాను'' అతను చెప్పాడు.

''మంచిది. మీవద్ద మెడిసన్స్ రేట్ల వివరం వుంటే ఇవ్వండి'' అడిగాను నేను.

అతను హాండ్ బ్యాగ్‌లోంచి ఒక లిస్టు తీసాడు.

''మీకు కమీషన్ బాగానే వుంటుంది లెండి'' అన్నాడు వికృతమైన చిన్న నవ్వుతో, ఆ కాగితం నా కందిస్తూ.

అతని మాటతో నాకు తీవ్రమైన బాధ కల్గింది. ప్రస్తుతానికి ఏమీ అనకూడదని దాన్ని తీసిపెట్టుకున్నాను.

''సరే చూస్తాను. వెళ్ళిరండి'' అని అతన్ని పంపించేశాను.

అతనిచ్చిన లిష్టునుండి మచ్చుకు రెండు మూడు మందుల పేర్లు డైరీలో నోట్ చేసుకున్నాను. సాయంత్రం ఆఫీసు వదలగానే బజారుకు వచ్చాను. ఒక మందులషాపుకెళ్ళి ఆ మాత్రల వెల అడిగాను. వారిచ్చిన వివరాలకు నా గుండె అదిరిపోయాయి. దాని వెల పదిహేను పైసలైతే, రెప్రెజెంటెటివ్ ఇచ్చిన లిష్టులో దాని వెల అరవై పైసలు.

''భగవాన్! మనిషిలో దురాశ ఇంతగా ప్రబలిపోయిందేం?'' నాలో నేను ప్రశ్నించుకున్నాను. భగవంతుడుండేది మంచివాళ్ళ హృదయాలలోనట. ఆ మంచి హృదయాలు కలుషయ్యేసరికి ఆయన ఎటో పారిపోయాడు.

మెడికల్ రెప్రెజెంటెటివ్ మరురోజు మళ్ళీ కనిపించాడు. ఇంకా ఏదీ నిర్ణయించుకోలేదని అతన్ని పంపించివేశాను.

హెడ్‌క్లార్క్ రాజాను పిలిపించాను.

''మిష్టర్ రాజా! మందుల కొనుగోలు విషయంలో మీ అభిప్రాయ మేమిటి?'' అడిగాను నేను.

''ఆ విషయం మీరు స్వయంగా చూచుకోవడం మంచిది సార్'' అన్నాడు రాజా.

''ఏం?'' అడిగాను.

''ఇక్కడ ఏదీ ఒక సరైన పద్ధతిలో

జరగడంలేదు. ప్రతిదానికీ భాగస్తులు ఎక్కువ. ప్రభుత్వం సొమ్మంటే, సత్రంలో పోసే మంచినీళ్ళలా చూస్తారు వీళ్ళు. తర్వాత మీ ఇష్టం" రాజా చెప్పాడు.

ఆయన మాటలకు నాకు సంతోష మేసింది. నా భావాలకు సరిపడ గలిగిన వాడు ఒక్కడైనా వున్నాడు. ఆ రోజు నుండి రాజాతో మాత్రం ఆఫీసు విష యాలు చర్చించే వాణ్ని.

ఒక రోజు నా గదిలో కూర్చుని రాజాతో ఏదో మాట్లాడుతున్నాను. ఫామిలీ ప్లానింగ్ డాక్టర్ అక్కడి కొచ్చాడు. అతన్ని చూడగనే నా కాశ్చర్యమేసింది. అతని కళ్లు ఎఱ్ఱగా మండుతున్నాయి. ముఖాన వెంట్రుకలు నిర్లక్ష్యంగా పడి వున్నాయి. మనిషి తూలిపోతున్నాడు.

"గు....డ్....మార్నింగ్ సార్? లోనికి రావచ్చా?" అతను తడబడే మాటలను బలవంతంగా కూర్చుకుంటూ మాట్లాడు తున్నాడు.

నేనే సమాధానమూ ఇవ్వలేదు.

"ఏం? డాక్టర్ మాట్లాడవు?" అత నలా అంటూ, వచ్చి యెదురుగా వున్న కుర్చీలో కూర్చుని తల నోట్ బుక్ మీదకు వాల్చేశాడు, నీరసంగా.

చదువు సంధ్యలు లేక, సంస్కార హీనుడై త్రాగి రోడ్డుమీద దొర్లే సామా న్యుడు, వున్నత చదువులు చదివి ఇలా ప్రవర్తిస్తున్న ఈ డాక్టరు కంటే హీనుడు కాదు. ఈనాడు దేశం దుర్భిక్షంగా మార డానికి, సోమరి పోతులై, మానవత్వం కోల్పోయిన ఈ మనుష్యులే కారకులు. రోజు రోజుకు నాకీ హాస్పిటల్ వాతా వరణం మీద రోత పుడుతోంది.

నిర్భాగ్యులైన రోగు లెందరో తమ రోగాలు నయమౌతాయన్న కొండంత ఆశతో, ఆ అందమైన భవనంలోకి అడుగు పెడుతున్నారు. కానీ వారికి తగిన ఆదరణగానీ వైద్య సదుపాయం గానీ లభించడం లేదు. ప్రభుత్వం హాస్పిటల్ మీద వినియోగిస్తున్న డబ్బు కేవలం బ్రతుకు తెరువుకు మాత్రమే గానీ, బ్రతికించడానికి కాదు.

ఒకరోజు హాస్పిటల్ ముందు రిక్షా దిగే సరికి పెద్ద అలజడిగావుంది. స్టాఫ్ అంతా ఏదో గుసగుసలాడు కుంటున్నారు.

నేను వెళ్ళి నా రూమ్‌లో కూర్చుని రాజాను పిలిపించాను.

"ఏమిటా అలజడి?" అడిగాను నేను.

"హాస్పిటల్‌కు ముందువైపున బార్ లైట్లు, చోకీలతో సహా ఎవరో దొంగి లించారు సార్!"

"ఎన్ని?" ఆశ్చర్య పడ్తూ అడిగాను నేను.

"పది సార్!"

"వాచ్ మెన్ ఏం చెబుతున్నాడు?"

"తన కేమీ తెలియదంటున్నాడు?"

"ఒకసారి ఇటుపిలవండి" అన్నాను నేను.

కొద్ది సేపట్లో వాచ్‌మాన్ నాముందు నిలబడ్డాడు.

"ఒకటా. రెండా? పదిలైట్లు నీకు తెలియకుండా ఏలా మాయమయ్యాయి" గట్టిగా దభాయించాను నేను.

వాడు మౌనం వహించాడు.

నేను ప్రక్కనే వున్న ఫోనుతీసు కొని పోలీసు స్టేషన్‌కు ఫోన్‌చేశాను. ఒక అరగంట తర్వాత నలుగురు కాని స్టేబుల్స్‌తో ఎస్. ఐ. వేన్‌లో దిగారు. వారికి లైట్లుపోయిన ప్రదేశాన్ని చూపించాను.

"ఇందులో హాస్పిటల్ స్టాఫ్‌లో కొంతమందికి భాగముండాలి సార్." తన అభిప్రాయం తెలియ చేశాడు ఎస్. ఐ

పోలీసులు వాచ్‌మ్యాన్‌ను వేన్ ఎక్కమన్నారు.

"రక్షించండి బాబూ, రక్షించండి. వాటిని తీసింది నేను కాదు." అని వల వల ఏడ్వసాగాడు, అతను.

"మరెవరు?" తీక్షణంగా అతన్ని చూస్తూ అడిగాడు ఎస్. ఐ.

"వాడు బాబూ! తిరిపాల్. కాంపౌండర్ తిరిపాలు" అని నిజం బయట పెట్టాడు వాచ్‌మాన్.

వెంటనే తిరిపాలు కోసం కబురు పెడితే అతను ఆరోజు శలవు పెట్టినట్లు తెల్సింది. పోలీసులు వెన్‌లో తిరిపాలింటికి వెళ్లారు. అతనా సమయంలో దొంగిలించిన లైట్లను జాగ్రత్త చేస్తున్నాడు. అతన్ని రెడ్‌హాండడ్‌గా పట్టుకున్నారు పోలీసులు. కోర్టులో అతనిమీద కేసు బనాయించారు. నేరంఋజువైంది. కోర్టువారు అతనికి మూడునెలలు శిక్ష విధించారు.

మూడు నెలలుగడిచాయి. అతను మళ్ళా ఉద్యోగం కొసమని నా వద్ద కొచ్చాడు.

"ఇంత చేసి ఏముఖం పెట్టుకొని ఉద్యోగం కోస మొచ్చావ్?" కఠువుగా అడిగాను నేను. అలాంటివ్యక్తులంతా నాదృష్టిలో దేశ ద్రోహులు.

"అలా అనకండి సార్! నాకు భార్యా ఇద్దరు పిల్లలు వున్నారు. వాళ్ళ నెలా బతికించుకోను?" బతిమలాడుకున్నాడు తిరిపాలు.

తిరిపాలు పరిస్థితికి నేను జాలి పడినా ప్రభుత్వ నిబంధనలు అతన్ని ఉద్యోగంలోకి తీసుకోను అనుమతించవు.

"ఈ విషయంలో నేనేమీ చెయ్యలేను తిరిపాల్" అన్నాను నేను.

"అతను నిజంగా భార్యా బిడ్డలను పోషించాలన్న బ్రతుకు భయం కలవాడయితే అలా ప్రవర్తించి వుండేవాడా!" నామనస్సులో అనుకున్నాను.

మరురోజు నేను నిద్ర లేవగానే విన్నవార్త "రాత్రి తిరిపాలు రైలు కింద పడి మరణించాడు." అ వార్తతో నాతల తిరిగి పోయింది.

"అతని చావుకు కారణం నేనా?" ఒక్కక్షణం నా మెదడాలోచించింది. "కాదు. ఎంత మాత్రం కాదు. నా విద్యుక్త ధర్మాన్ని నేను నిర్వహించాను. అతను చేజేతుల అతని జీవితాన్ని నాశనం చేసుకున్నాడు అంతే కాని అతని చావుకు కారణం నేనే మాత్రంకాదు." నన్ను నేను సమర్థించుకున్నాను. అలా నేను సమర్థించుకోగలిగాను. కానీ లోకాన్ని సమర్థించలేక పోయాను. ఆ వూరి ప్రాంతంలో నుండి వెలువడిన వారవార్తా పత్రికలలో విశేషంగా ప్రకటించబడిన వార్త

"డాక్టర్ నిర్దాక్షిణ్య చర్యవల్ల కాంపౌండర్ ఆత్మహత్య."

నాకు తల కొట్టేసినట్లైంది. నిజానికి నేను చేసిన నేరమేమిటి? అతను నేరం చేశాడు. చేసిన నేరానికి శిక్ష అనుభవించి, అవమానాన్ని భరించలేక ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడు. కానీ లోకానికి సంగతేం తెల్సు?

ఆ ఊళ్ళో పనిచేయడానికి నాకు మనస్కరించలేదు. ఆ రోజే మెడికల్ సర్వీసెస్ డైరెక్టరుగారికి అర్జీ వ్రాసుకొని, అందులో నన్నేదైనా వూరికి ట్రాన్స్‌ఫర్ చేయమని కోరాను. వారం రోజులలోనే ట్రాన్స్‌ఫర్ ఆర్డర్సు, వాటితోపాటు నా రిలీవరు వచ్చారు. అతనికి చార్జీ అప్పగించి భయంకరమైన గుహనుండి బయటపడ్డంతగా సంతోషించాను.

"ఒక చిన్న దొంగతనం చేసినంత మాత్రాన పోలీసులకు పట్టించి, ఉద్యోగం లోంచి తీసేయించాలా? అలా అయితే హాస్పిటల్‌లో వున్న ప్రతి ఉద్యోగీ దొంగే. అందర్నీ పట్టించలేకపోయారా?" త్రాగుబోతు డాక్టర్ నిష్ఠూరంగానైనా నిజం చెప్పాడు.

"ఏ దొంగనైనా నేను పట్టించలేదు. దొంగతనం చేసినవారు ఏనాటికైనా పట్టుపడతారు. సాటి మానవుడైన పోలీసుచేత కాకపోయినా, అజ్ఞాతవ్యక్తి అయిన భగవంతునిచేత. ఇందులో నా ప్రమేయం ఏదీ లేదు" అని స్థైర్యంగా చెప్పి హాస్పిటల్ బయటికి వచ్చాను.

"అయామ్ వెరీ సారీ టు మిస్ యు సార్!" అన్నాడు రాజా భారమైన మనస్సుతో.

మౌనంగా అతనిచేయి నొక్కి వచ్చి రిక్షా ఎక్కాను. రోడ్డుమీదకొచ్చి, ఆ భవనంకేసి చూచాను. దూరంనుండి చూస్తే అందంగా కనిపించే ఆ భవంతిలోకి అడుగెట్టితే కల్గేది అసహ్యం, ఆవేదన.

అందమైన అత్తిపండులో పురుగులను సృష్టించిపెట్టిన భగవంతుని విచిత్ర సృష్టి మానవాతీతమైనది.

———